

Τραυμάτων φορέας

/ Editorial

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

«ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει και περί ημών οδυνάται και ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω και εν πληγή και εν κακώσει» (Ησ. 53,4)

Η συνάντηση με τον παλιό, πολύ παλιό συμμαθητή, ήταν απροσδόκητη και πολύ ευχάριστη. Μεγάλη Πέμπτη, σε νοσοκομείο του Πειραιά, αυτός, τραυματιοφορέας εδώ και 25 χρόνια. Πεντακάθαρος, φρεσκοξυρισμένος, άρχοντας! Μετά την πρώτη έκπληξη, οι αναμνήσεις: Τα ωραία χρόνια του σχολείου, οι κοινές γνωριμίες, τα αστεία, τα τελευταία μας νέα. Κατόπιν, οι συνθήκες της δουλειάς τού καθενός: Εγώ, για την σχολική τάξη, για τα παιδιά που κάθε χρόνο έχουν νέες, πρωτόγνωρες ανάγκες. Και εκείνος, για καθημερινές ανθρωπινές ιστορίες πάνω στο φορείο του, για ιστορίες πόνου και ελπίδας, πολλές φορές αβάσταχτες.

«Πρέπει να σε επηρεάζουν πολύ όλα αυτά» , του είπα.

«Μπα, μη νομίζεις, προσπαθώ να μην τα αφήνω να περάσουν μέσα μου», μου απάντησε.

Προέτρεξα να βγάλω συμπεράσματα για έναν ακόμη κοινό άνθρωπο, που απλώς κάνει μια δουλειά. Όμως ...

«Τόσους ανθρώπους μεταφέρεις κάθε μέρα», του είπα, «όλο και θα βρίσκεις κάποια γλυκιά κουβέντα να τους πεις».

«Όλο και κάτι βρίσκω», μου απαντά. «Τι μπορώ όμως να κάνω; Τι μπορώ να πω σε ανθρώπους, που τους πηγαίνω για θεραπεία; Ανθρώπους που, ούτε μια μπουκιά φαγητό δεν μπορούν να βάλουν στο στόμα τους!»

« Εκεί τι λες, τι κάνεις;»

« Το μόνο που μπορώ να κάνω, το μόνο που αισθάνομαι να κάνω είναι να μην φάω και εγώ τίποτε μέχρι να γυρίσω σπίτι από τη βάρδια».

Και φέτος, σε όλη τη μεγάλη Σαρακοστή, και διάβασα, και έγραφα πολλά για την

εγκράτεια και την νηστεία . Ξεφύλλισα πάλι Πατέρων και Γερόντων τις υπέροχες σκέψεις για το νόημα και τις μεθόδους του πνευματικού αγώνα, βγαλμένα όλα μέσα από την αγιασμένη εμπειρία τους. Και όμως, το ομολογώ: Τόσο σύντομη τόσο περιεκτική νοηματοδότηση της νηστείας ποτέ μου δεν είχα συναντήσει. Μέσα σε μία φράση κατάφερα να δω τη νηστεία, όχι ως ένα μέσον προσωπικής πνευματικής διαδρομής ατομικών κατορθωμάτων, αλλά ως θραύση του «εγώ» και άνοιγμα στον άλλον. Μέσα σε ελάχιστες στιγμές, η σκοπιμότητα της πνευματικής άσκησης διευρύνθηκε, η καρδιά μου γέμισε χαρά και βρήκε νόημα ο εαυτός μου να συνεχίσει, όσο μπορεί να ασκείται, για να κατορθώσει το ένα και μοναδικό ζητούμενο: Την έξοδο από τον ατομισμό και τη συνάντηση με τον πόνο του αλλού.

«Δυστυχώς δεν θα προλάβω Εσταυρωμένο σήμερα! Η βάρδια μου τελειώνει στις 10», συνέχισε εκείνος .

Ήθελα να τον παρηγορήσω. Ήθελα να του πω πως έχει το μεγάλο προνόμιο να στέκεται μπροστά στο σταυρό του πόνου όλων εκείνων των ζωντανών εικόνων του Θεο , που κάθε μέρα μεταφέρει με το φορείο του. Ήθελα να του πω πως ένα «Κύριε ελέησον» μπροστά στον ασθενή που βρίσκεται μπροστά του ίσως και να έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από ένα «Κύριε ελέησον» άλλων, που θα βρισκότουσαν το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης μέσα σε ένα ναό, μόνο και μόνο για να μη χαλάσουν μια παράδοση, έτσι, «για το καλό». Ήθελα να του πω, την ώρα που θα εστερείτο το κολατσιό του στο όνομα της συμπαράστασης προς τον ασθενή του, να θυμηθεί να πει ένα «Κύριε ελέησον» και για μένα. Γιατί είμαι βέβαιος, πως, εκείνη την ώρα που η καρδιά του πάλλεται από έμπρακτη συμπόνια, ο ουρανός είναι ορθάνοικτος. Και μόνον με ορθάνοικτους ουρανούς, η προσευχή φτάνει στο υποπόδιο του θρόνου Του, που άλλο δεν είναι από τη βάση του Σταυρού Του στον Γολγοθά.

Κι έτσι, ξαφνικά, σαν ένα δώρο Μεγαλοβδομαδιάτικο, είδα τον Εσταυρωμένο σαν τον Μέγα Τραυματιοφορέα του ανθρωπίνου γένους. Και ενώπιον μου, είδα μια εικόνα Του:

Τον αγαπημένο, παλιό, πολύ παλιό συμμαθητή μου.

Δεν είπα τίποτα. Με πρόλαβε εκείνος:

«Δυστυχώς, ούτε Ανάσταση θα κάνω φέτος. Είμαι πάλι βάρδια» .

Ήθελα να του πω, πως εκείνο το βράδυ, το λαμπρό βράδυ, ο Αναστημένος Χριστός θα κυκλοφορεί στους διαδρόμους του νοσοκομείου που δουλεύει και σ' όλα τα μέρη, που αιμορραγούν τα πάθια των ανθρώπων. Ούτε αυτό του το είπα, με το φόβο μήπως νομίζει πως του κάνω φτηνό μεταφυσικό κήρυγμα. Τον ασπάστηκα και

χαιρετιστήκαμε εγκάρδια. Δεν είχα καμιά ανησυχία για κείνον. Τίποτε δεν θα έχανε.

Το βράδυ της Ανάστασης τον έφερα στο μυαλό μου και ευχήθηκα να βιώσω Ανάσταση τόσο αληθινή όσο εκείνος._

<http://bit.ly/2GVKJNq>